

mijn gedachten op een rijtje te krijgen, maar deze keer voel ik niet de rust die ik normaal voel als ik in het bos ben. Ik voel nog steeds onrust. Misschien komt het door mij of voelt het bos het ook? De onrust. De angst. Ik kijk nog een keer achterom. Niks. Alleen de bladeren die langzaam van de bomen waaien. Gelukkig maar. Ik loop nog een stuk verder, maar mijn gedachten blijven in chaos. De Zon. Die persoon. Alles verwacht me. Het voelt alsof niks en niemand me nog met rust kan laten.

Mijn gedachten blijven maar tolleren. Mijn hoofd is uitgezoomd van de werkelijkheid. Ik heb niet door dat er ineens iemand op het pad is verschenen, totdat ik tegen de persoon opbots. Ik kijk verward op en zie een persoon met een masker op. Het is een Uil.

‘Hoi, ik ben de Uil. Valt de Zon je lastig?’ vraagt de Uil direct. Haar toon is rustig. Mijn ogen kijken de Uil wazig en verbaasd aan. Ik begin te friemelen aan mijn ketting. Hoe weet de Uil dat nou weer? En wie is dit überhaupt? En hoe heeft deze persoon mij gevonden? Word ik in de gaten gehouden? Ik voel me er absoluut niet prettig bij, maar mijn nieuwsgierigheid wint, waardoor ik blijf staan. Ik knik als antwoord op de vraag van de Uil.

‘Dat dacht ik al. Ik kan je helpen, als je wilt,’ zegt de Uil. Ik blijf de persoon twijfelend aankijken en weet niet wat ik moet zeggen of doen. Ik tuur naar het masker, maar het geeft niks weg over wie erachter kan zitten. Het masker glinstert in de zon, waardoor het alleen maar moeilijker wordt om er iets van uit te maken.

‘Kom morgen om 14.00 uur naar deze plek. Dan geef ik je meer info,’ zegt de Uil zachter, alsof er anderen meeluisteren en alleen wij het mogen horen. Ik kijk om mij heen voor aanknopingspunten, want ik moet deze plek wel weer terug kunnen vinden. Helaas lijkt alles op elkaar. Overal staan bomen. Bijna alle blaadjes zijn er al af; het is bijna herfst. Onder de boom naast me zie ik wel drie rode paddenstoelen. Dat neem ik

als herkenningspunt. Als ik weer opkijk, is de Uil alweer verdwenen. Mijn hoofd tolt. Wat is er net gebeurd? Met mijn hoofd vol met vragen en twijfels loop ik naar huis.

Als ik 's avonds eindelijk in bed lig, lukt het me niet om in slaap te vallen. De gebeurtenissen blijven maar rondspoken in mijn hoofd. Uiteindelijk lukt het me toch om in slaap te vallen.

Levi

Wakker worden, naar de sportschool, naar school, trainen en slapen. Ergens tussendoor nog even snel eten. Dat is mijn leven. Gevangen in routine. Elke dag hetzelfde, behalve in het weekend. Dan is het wakker worden, naar de sportschool, trainen en slapen. Scheelt weer een paar uur. Vandaag is het helaas een doordeweekse dag. Ik heb geen zin in vandaag, want vandaag moet ik ook nog naar een vergadering van de Zon. Dat betekent dat ik nog langer bezig ben met alles. Ik ben al vroeg begonnen in de sportschool. Ik begin met wat krachtoefeningen en ga dan door naar gevechtstraining. Het gaat vandaag allemaal moeizamer dan normaal en dat frustreert me. Dit soort dagen zijn het ergst. Daarbij ben ik ook zenuwachtig voor de vergadering van de Zon. Eén keer in de zoveel tijd hebben we een vergadering, maar dat is pas over twee weken. Dit is dus een extra vergadering. Dat baart me zorgen. Extra vergaderingen betekenen meestal extra problemen. Als ik eindelijk klaar ben met mijn training, haast ik me naar huis om me klaar te maken voor school. Ik zit op het Saffier College, niet ver van mijn huis. Ik wil net vertrekken als ik iets mis. Mijn ring. Mijn zilveren ring. Hij zit niet om mijn ringvinger. Mijn hart slaat een slag over. Die ring draag ik altijd. Het was de ring van mijn vader. Hij leeft al niet meer sinds ik zes was. Mijn moeder stierf op dezelfde dag, maar van haar heb ik niets meer. Deze ring is alles wat ik heb. Ik storm terug naar mijn kamer en zie hem gelukkig op mijn bureau liggen. Opgelucht grijp ik hem mee en haast ik me naar buiten. Nu moet ik echt opschieten. Anders kom ik te laat.

Eindelijk ben ik aangekomen op school. Zodra ik binnenloop, zie ik mijn vrienden al staan. Jorick komt meteen naar me toe. Hij heeft bruin haar en is ongeveer even lang als ik. 'Waar bleef je? We hebben zo les,' zegt hij kort. Zoals altijd is hij serieus.